

РЕШЕНИЕ

№ 4882

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ТАНКА П. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **ЕМИЛИЯ ЕВЛ. СТОЙЧЕВА**
като разгледа докладваното от **ТАНКА П. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110211619 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на **М М Т** от гр.С, жк.“Ф“ № , ап. чрез пълномощника му –адв.Х. Р. - САК против Наказателно постановление № 23–4332-012467/27.06.2023 г., издадено от Началник сектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с което жалбоподателя е санкциониран с налагане на „глоба“ в размер на 100 (сто) лева, на основание чл. 183, ал.5, т. 1 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 6, т.1 ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи, че описаната в АУАН и в атакуваното наказателно постановление фактическа обстановка не отговаряла на действителната такава. Излагат се и аргументи за допуснати процесуални нарушения по смисъла на чл.40, ал.1, чл.57, ал.1, т.5 и чл.52, ал.4 от ЗАНН, който накърнявали правото на защита на нарушителя и били основание за отмяна на издаденото наказателно постановление.

По изложените съображения се отправя молба към съда да се произнесе с решение, с което да отмени обжалваното наказателно постановление.

В условията на алтернативност се отправя искане за приложение на хипотезата на чл.28 от ЗАНН и определяне на нарушението като маловажно

такова.

В съдебното заседание проведено по делото жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и с пълномощника си адв.Златкова. Последната в дадения ход по същество пледира за отмяна на издадения срещу доверителя ѝ санкционен акт, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването му, материална незаконосъобразност и необоснованост. Претендира присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение, за които представя документ за извършено плащане.

Административно-наказващият орган, редовно призован не изпраща представител. В съда е депозирано писмено становище, в което се прави възражение за прекомерност на претендираните от насрещната страна разноски.

Съдът, след като служебно провери обжалваното наказателно постановление, доводите на страните и събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

С Акт за установяване на административно нарушение бланков № 770645/15.06.2023 г., съставен от мл.автоконтрольор при ОПП- СДВР –св.Н. е констатирано, че на 15.06.2023 г. около 22:05 часа в гр.София по ул.“Адам Мицкевич“ жалбоподателят Марин Михайлов Тихомиров управлявал лек автомобил „Ауди А6“ с рег. № , собственост на „Микос Транс“ ООД, с посока на движение от ул.“3019“ към бул.“Царица Йоанна“, като на кръстовището с бул.“Сливница“ навлиза и преминава на червен сигнал на светофарната уредба, работеща в автоматичен режим.

Нарушението било квалифицирано от актосъставителя по чл.6, т.1 от ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието на свидетеля Свилен Данчев Свиленов –свидетел при установяване на нарушението.

АУАН бил предявен на жалбоподателя Тихомиров, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал с отбелязване, че няма възражения. Впоследствие било депозирано писмено възражение срещу така съставения АУАН с вх.№ 338400-8224/26.06.2023 г.

Въз основа на горепосочения акт било издадено атакуваното в настоящото съдебно производство НП № 23–4332-012467/27.06.2023 г., с

което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева, на основание чл. 183, ал.5, т.1 от ЗДвП.

Препис от наказателното постановление бил връчен на жалбоподателя срещу подпис на 17.07.2023 г.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК вр.чл.84 от ЗАНН– докладна записка до Началника на 09 РУ- СДВР за установено нарушение по ЗДвП, докладна записка от С С -полицай в 01 взвод, сектор ОП при 09 РУ –СДВР, АУАН 770645/15.06.2023 г., възражение вх.№ 338400-8224/26.06.2023 г., справка –картон на водача, Заповед № 8121К-13318/23.10.2019 г. и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на МВР, Заповед № 513з-4922/13.06.2022 г. на директор СДВР; както и от гласните доказателствени средства –показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели Н Х.в и А А (допуснат от разпит по искане на жалбоподателя).

Съдът се довери на заявеното от свидетеля–актосъставител Х.в, че на инкриминираната дата същият е бил автопатрул, заедно с колегата си С С, като при обход на маршрута забелязали лек автомобил „Ауди“, който се движел по бул.“Адам Мицкевич“ с посока на движение от ул.“3019“ към бул.“Царица Йоанна“, който на кръстовището с бул.“Сливница“ навлязъл и преминал на червен сигнал на светофарната уредба. Автомобилът „Ауди“ бил застигнат и спрял от патрулния лек автомобил пред бл.133 на бул.“Петър Дертлиев“. Водачът не бил сам в автомобила, а с още няколко момчета. Била установена самоличността на водача, като за констатираното нарушение му бил съставен АУАН. Изложеното от свидетеля се потвърждава от приложените към материалите на делото два броя докладни записки за установено нарушение.

Съдът възприема като опит за изграждане на защитна теза на жалбоподателя показанията на св.Алиев, който е приятел на жалбоподателя Тихомиров и е пътувал с него в лекия автомобил на инкриминираната дата, тъй като противоречат на останалите гласни и писмени доказателства, събрани по делото.

Настоящият съдебен състав кредитира с доверие приложените към

материалите на делото писмени доказателства, тъй като същите изхождат от компетентни органи и не са налице основания за поставянето им под съмнение.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата, съдът намира, че същата е процесуално допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 59, ал.2 от ЗАНН, изхожда от легитимирано лице и е срещу административно -наказателен акт, който подлежи на въззивно съдебно обжалване.

Съгласно разпоредбата на [чл. 63, ал.1 от ЗАНН](#), в настоящото производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в рамките на тяхната материална и териториална компетентност, съгласно чл.189, ал.1 и ал.2 от ЗДвП и приложените към материалите на делото заповеди на Министъра на МВР.

При съставяне на АУАН и издаване на НП са спазени сроковете по чл. 34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН, като е налице и редовна процедура по връчването им на жалбоподателя.

На следващо място, настоящият съдебен състав намира, че при издаване на обжалваното НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на нарушителя, поради което приема като основателни възраженията в жалбата в тази насока.

Формалността на административнонаказателното производство предполага максимална прецизност на наказващия орган при индивидуализацията на конкретното нарушение. Съгласно императивните изисквания на чл. 42, т.5 ЗАНН и чл. 57, ал.1 т.6 от ЗАНН, както АУАН, така и НП следва да съдържат посочване на законовите разпоредби, които са били нарушени. В процесния АУАН и в издаденото НП е посочено, че с действията си на 15.06.2023 г. жалбоподателят М М Т е нарушил разпоредбата на чл.6, т.1 от ЗДвП. В случая следва да се отчете, че сочената за нарушена норма е

бланкетна и предвижда задължение за участниците в движението да съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Издавайки обжалваното НП административнонаказващият орган е приел, че на процесното кръстовище, оборудвано със светофарна уредба, жалбоподателят навлиза и преминава на червен сигнал на светофарната уредба. Никъде в текста на НП обаче не е посочено кой е нормативният акт и конкретният текст, който вменява задължение на участниците в движението да не преминават при подаден червен сигнал на светофарна уредба. Разпоредбата на чл. 6 т.1 от ЗДВП не посочва при какви светлинни сигнали, какви действия следва да извършат участниците в пътното движение и в частност водачите на ППС. Съгласно чл. 14, ал.1 от ЗДвП, Министърът на регионалното развитие и благоустройството съвместно с министъра на вътрешните работи и министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията определят с наредби условията и реда за използване на пътните светофари, пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране при организиране на движението по пътищата, отворени за обществено ползване, като такъв подзаконов нормативен акт представлява Наредба № 17/23.07.2001 г. за регулиране на движението по пътищата със светлинни сигнали. Така, бланкетът на чл.6, т.1 ЗДвП се допълва от друга разпоредба, която посочва конкретните правила за поведение на водачите на ППС при подадени различни по цвят светлинни сигнали на светофарна уредба. Както вече беше посочено, в чл.57 ЗАНН са изчерпателно изброени реквизитите на наказателното постановление, като в т. 6 е предвидено посочването на „законните разпоредби които са били нарушени виновно“. Като не е посочил конкретната норма въвеждаща задължение за водачите на ППС да не преминават през кръстовище при подаден червен сигнал на светофарната уредба, АНО не е изпълнил задължението си да посочи точната правна норма, която е била нарушена и която посочва задължението на водача, съобразно конкретния светлинен сигнал по смисъла на [чл. 31, ал. 7, т. 1-4 от ППЗДвП](#).

Непосочването на точната разпоредба, която е нарушена или посочването само на бланкетната норма е винаги съществено процесуално нарушение, защото засяга правото на защита на санкционираното лице да

узнае какво точно нарушение му е вменено и кои текстове от закона и подзаконовите нормативни актове са предвидили за него задължения, които той не е изпълнил. Санирането на нарушението на чл. 57, ал.1 т.6 от ЗАНН не е възможно на този етап от производството и има за последица единствено отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Само за пълнота на изложението съдът ще посочи, че намира възраженията в жалбата за допуснати процесуални нарушения по чл.40, ал.1 и чл.52, ал.4 от ЗАНН, за неоснователни. В съставения АУАН ясно е посочено, че С Д С е свидетел при установяване на нарушението. Що се касае до възражението срещу АУАН следва да се вземе предвид, че същото е депозирано след изтичане на визирания в разпоредбата на чл.44, ал.1 от ЗАНН 7-дневния срок за това, поради което правилно АНО при издаване на наказателното постановление не е обсъдил възражението. Освен това, дори и да се приеме, че необсъждането на възраженията срещу акта е нарушение на процесуалните правила, същото не е от категорията на съществените, когато в текста на НП са изложени подробни мотиви относно обстоятелствата по извършване на деянието и съставомерността му, както и описание на доказателствата, които подкрепят направените изводи.

Предвид всичко гореизложено съдът приема, че в конкретиката на настоящия казус неправилно е била ангажирана административно–наказателната отговорност на жалбоподателя за извършване на нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП, въпреки безспорно установеното извършване на нарушението от страна на водача на лекия автомобил М Т, поради което обжалваното наказателно постановление следва да бъде отменено, като незаконосъобразно.

С оглед изхода на правния спор разноси се дължат в полза на жалбоподателя, чийто процесуален представител своевременно е поискал присъждането им в размер на 700 (седемстотин) лева, като е представил и доказателство за извършено плащане – договор за правна защита и съдействие (л.7 от делото). С оглед направеното възражение от страна на АНО за прекомерност на претендираните разноси, на основание чл. 36 от Закона за адвокатурата, вр. чл. 18, ал.2, вр. чл. 7, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения на жалбоподателя следва да се присъдят разноси в размер на 400 (четиристотин) лева за адвокатско

възнаграждение, като до пълния претендиран размер от 700 лева, искането му следва да се остави без уважение, като неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.1 вр. ал.3, т.2 от ЗАНН и чл.63д ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23–4332-012467/27.06.2023 г., издадено от Началник сектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с което М М Т е санкциониран с налагане на „глоба” в размер на 100 (сто) лева, на основание чл. 183, ал.5, т. 1 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 6, т.1 ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР- ОПП да заплати на М М Т, ЕГН ***** направените по делото разноски, представляващи адвокатско възнаграждение в размер на 400 (четиристотин) лева, като **ОСТАВЯ** без уважение искането на процесуалния представител на жалбоподателя за заплащане до пълния размер на претендираните разноски от 700 (седестотин) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____